

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/102/2025
Identifikačné číslo spisu:	1113233578
Dátum vydania rozhodnutia:	27.05.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1113233578.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a členov senátu JUDr. Viery Nevedelovej a JUDr. Jozefa Zlochu, v spore žalobcu ETP Management budov, s. r. o., Bratislava, Záhradnícka 30, IČO: 35 970 707, zast. MALICH advokátska kancelária, s. r. o., Bratislava, Dunajská 25, IČO: 47 256 991, proti žalovanému PARILAN DRUŽSTVO, Bratislava, Tvarožkova 5, IČO: 50 114 077, zast. ULC Čarnogurský s. r. o., Bratislava, Tvarožkova 5, IČO: 35 975 016, o zaplatenie 3.303,45 Eur s príslušenstvom a o vzájomnej žalobe, pôvodne vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 30Cb/3/2014, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 8. novembra 2023 sp. zn. 3Cob/199/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom (prvým v poradí) z 23. januára 2018 č. k. 30Cb/3/2014-257 výrokom I. konanie v časti o zaplatenie 2.676,85 Eur zastavil; výrokom II. žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 626,60 Eur spolu s úrokom z omeškania špecifikovaným vo výroku II. tohto rozhodnutia; výrokom III. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením; výrokom IV. vzájomnú žalobu žalovaného zamietol.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovaného uznesením z 10. decembra 2019 č. k. 2Cob/36/2019-299 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu.

3. Okresný súd rozsudkom (druhým v poradí) z 18. júna 2020 č. k. 30Cb/3/2014-318 výrokom I. konanie v časti o zaplatenie 2.676,85 Eur zastavil; výrokom II. žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 626,60 Eur spolu s úrokom z omeškania špecifikovaným vo výroku II. tohto

rozhodnutia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku; výrokom III. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. (...); výrokom IV. súd vzájomnú žalobu žalovaného zamietol.

3.1. Z vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu veci vyvodil súd právny záver, že žaloba žalobcu je dôvodná. Súd poukázal na § 6 ods. 1 zák. č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zák. č. 182/1993 Z. z.“ alebo aj „Zákon“), keďže na správu jedného domu môže byť dohodnutá len jedna z foriem správy domu a správa domu už bola zabezpečená Zmluvou o výkone správy č. XX/XXXX. z 1. decembra 1998 (ďalej aj „Zmluva“), žalovaný nemohol konať svojvoľne a výkon správy bytu a nebytových priestorov si zabezpečiť osobitne s iným subjektom ako bol správca, ktorého si vlastníci bytov a nebytových priestorov zvolili hlasovaním v súlade s § 14 zák. č. 182/1993 Z. z., nadpolovičnou väčšinou. Z ostatných ustanovení Zákona, napr. § 9 ods. 2 jednoznačne vyplýva, že právne úkony týkajúce sa domu, spoločných častí a spoločných zariadení, príslušenstva a pozemku zaväzujú spoločenstvo, a ak sa spoločenstvo nezriaduje, zaväzujú všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a keďže Zmluva o výkone správy bola uzavretá na princípe väčšinového rozhodnutia vlastníkov bytov a nebytových priestorov zaväzuje všetkých, teda aj tých, ktorí Zmluvu nepodpísali, resp. k nej nepristúpili. Na základe uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že nakoľko väčšina vlastníkov bytov a nebytových priestorov sa Zmluvou o výkone správy dohodla na povinnosti platiť mesačne preddavkové platby za služby a prípadné nedoplatky za služby, tieto povinnosti platili aj pre žalovaného, a to napriek tomu, že k Zmluve o výkone správy nepristúpil.

3.2. Súd sa nestotožnil s právnou konštrukciou žalovaného, ktorý podľa jeho názoru nebol v žiadnom zmluvnom vzťahu so žalobcom ako správcom, avšak bol spoluvlastníkom spoločných častí a zariadení, príslušenstva a pozemku, ktoré tento správca na základe zmluvy o výkone správy spravuje a je prakticky vylúčený, aby nespravoval spoločné časti a spoločné zariadenia v rozsahu zodpovedajúcom spoluvlastníckemu podielu žalovaného, nakoľko žiadať od správcu, ktorý na základe platnej zmluvy o výkone správy správu bytového domu aj vykonáva, aby od výkonu správy v uvedenom rozsahu upustil, by znamenalo závažné porušenie zmluvných povinností žalobcu voči ostatným vlastníkom bytov a nebytových priestorov v danom bytovom dome. Ďalej žalovaný poukázal na to, že zmluva o výkone správy je spotrebiteľskou zmluvou a právny predchodca žalovaného k nej ako spotrebiteľ nikdy nepristúpil. Zmluva o výkone správy nie je spotrebiteľskou zmluvou, pretože žalovaný mohol ovplyvniť jej obsah prostriedkami vyplývajúcimi zo zákona č. 182/1993 Z. z. (napr. iniciovanie zmeny správcu na schôdzi vlastníkov bytových a nebytových priestorov väčšinovým hlasovaním). Ak by Zmluva o výkone správy žalovaného aj nezaväzovala, ten by sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil, keďže prijal od žalobcu služby (dodávka energií a pod.), za ktoré nezaplatil (odmenu správcu). Platby do fondu opráv hradia vlastníci bytov a nebytových priestorov a používajú sa v prospech všetkých vlastníkov, teda aj žalovaného.

3.3. K vzájomnej žalobe žalovaného súd prvej inštancie konštatoval, že ju považuje za nedôvodnú a žalovaný nepreukázal naliehavý právny záujem na určení, že spoločnosť ETP Management budov, s. r. o. nemá voči spoločnosti PARILAN DRUŽSTVO právo na zaplatenie sumy 626,60 Eur vrátane úrokov z omeškania, v súvislosti s odmenou za správu bytu č. X. Vzájomnou žalobou žalovaný „de facto“ žiadal vyriešiť (určiť), či nárok uplatnený žalobcom je dôvodný alebo nie, teda len duplikoval právnu otázku, ktorá je predmetom tohto sporu od začiatku, od podania žaloby, a ktorú súd vyhodnocoval v rámci posúdenia merita veci.

3.4. Po podaní žaloby vzal žalobca žalobu v časti sumy 2.676,85 Eur späť z dôvodu úhrady istiny v tejto časti žalovaným po podaní žaloby, preto súd konanie v tejto časti zastavil, nakoľko s tým súhlasil aj žalovaný.

3.5. Tým, že sa žalovaný dostal do omeškania, súd prvej inštancie priznal žalobcovi v zmysle ustanovenia § 1 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z. aj úroky z omeškania tak, ako si ich žalobca uplatnil v podanej žalobe.

3.6. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1, ods. 2, § 256 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku zák. č. 160/2015 Z. z. (ďalej len „CSP“) tak, že žalobca, keďže bol plne úspešný (vyhovené celej žalobe; zastavenie konania v časti zaviniť žalovaný úhradou predmetnej časti až po podaní žaloby), má právo na náhradu trov konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po

právoplatnosti tohto rozsudku v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP.

4. Krajský súd na odvolanie žalovaného rozsudkom z 8. novembra 2023 č. k. 3Cob/199/2021-386 výrokom I. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II., III. a IV. potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP a stotožnil sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia podľa § 387 ods. 2 CSP; výrokom II. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

4.1. Odvolací súd v odôvodnení konštatoval, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, a vec i správne právne posúdil, svoje rozhodnutie náležite, podrobne, logicky odôvodnil, s ktorými dôvodmi v ňom uvedenými sa odvolací súd stotožnil a v celom rozsahu na ne odkázal. Mal za to, že ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, na ktoré by bol povinný prihliadať, a ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Ani odvolacie námietky nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

4.2. Na zdôraznenie správnosti odvolaním napadnutého rozhodnutia odvolací súd uviedol, že v rozhodnom čase nadobudnutia vlastníctva bytu žalovaným, resp. právnym predchodcom mohol byť iba jeden správca s tým, že žalovaný ako nadobúdateľ bytu prevodom vlastníckeho práva (zmluvou) je zaviazaný z právnych úkonov týkajúcich sa domu, spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, príslušenstva a pozemku vykonaných pred prevodom a zároveň na neho prešli práva a povinnosti z existujúcej platnej zmluvy o výkone správy na daný bytový dom, a teda je povinný (§ 10 Zákona) uhrádzať finančné prostriedky do fondu prevádzky, údržby a opráv a úhrady za plnenia, ako aj odmenu správcu, príp. ďalšie zmluvné nároky a príslušenstvo pohľadávky na základe Zmluvy a Zákona.

4.3. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalovaného, že odvodzuje svoje postavenie od právneho predchodcu v tom zmysle, že ak právny predchodca mal byť spotrebiteľ a nepristúpil k Zmluve, nie je povinný k Zmluve pristúpiť ani žalovaný a nemusí ju rešpektovať. Podľa názoru odvolacieho súdu zákonodarca dodatočne explicitne ustanovil, že aj vlastník bytu, ktorý vlastníctvo nadobudol vstavbou je povinný k zmluve pristúpiť (§ 8a Zákona), osobitne zdôraznil, že na následného vlastníka bytu prechádzajú s prevodom vlastníctva bytu aj práva a povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o výkone správy.

4.4. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalovaného, že iný subjekt sa stál správcom bytu, nakoľko to je v rozpore s účelom zákona, ako aj objektívnou možnosťou náležite spravovať bytový dom v súlade s právami a povinnosťami vlastníkov, pri zachovaní ich práva na zmenu zmluvy rozhodovaním na väčšinovom princípe, ako aj v rozpore s § 6 ods. 3 Zákona.

4.5. Podľa názoru odvolacieho súdu posúdenie Zmluvy ako spotrebiteľskej alebo „nespotrebiteľskej“ nie je rozhodujúce na meritórne posúdenie tohto sporu, keďže žalovaný je viazaný Zmluvou v zmysle Zákona (§ 8a, § 9 Zákona), t. j. prednostne sa aplikuje špeciálna právna úprava viazanosti Zmluvou ako zákonný dôsledok nadobudnutia vlastníckeho práva k bytu prevodom, keďže na nového vlastníka bytu alebo nebytového priestoru v dome prechádzajú práva a povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o výkone správy (konkrétneho bytového domu), čiže nejedná sa o individuálne dojednávanie zmluvy vo vzťahu ku konkrétnemu novému vlastníkovi, a to aj z toho dôvodu, že znenie Zmluvy a jej zmeny sa prijímajú na väčšinovom princípe.

4.6. Na doplnenie odvolací súd uviedol, že žalovaný je právnickou osobou (aj MONAQ Group, s. r. o. ako nadobúdateľ bol právnickou osobou), nie fyzickou osobou a rozhodnutia NS SR sp. zn. 4Cdo/6/2019 a 4Cdo/5/2019 z 26. februára 2020, na ktoré poukazoval, sa týkajú žalovaného fyzickej osoby a za iné obdobie vlastníctva nehnuteľnosti, teda spotrebiteľský charakter Zmluvy analogicky nemožno aplikovať v tomto spore.

4.7. Skutočnosť, že žalovaný uhrádzal za platby spojené s užívaním bytu (okrem odmeny správcu) je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné posúdiť ako právny úkon uznania záväzku uhrádzať plnenia spojené s užívaním bytu, a teda spochybnenie záväznosti zmluvy o výkone správy a nároku správcu na odmenu nemôže byť úspešné, nakoľko nároky vychádzajú z činnosti správcu, a teda spravovania bytového domu na podklade uzavretej Zmluvy.

4.8. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 369 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil poukazom na § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

5.1. Žalovaný považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že už okresný súd rozsudkom rozhodol v konaní na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, keď nezohľadnil spotrebiteľský charakter

zmluvy o výkone správy a konštatoval, že: „Zmluva o výkone správy nie je spotrebiteľskou zmluvou, pretože žalovaný mohol ovplyvniť jej obsah prostriedkami vyplývajúcimi zo zákona č. 182/1993 Z. z. (napr. iniciovanie zmeny správcu na schôdzi vlastníkov bytových a nebytových priestorov väčšinovým hlasovaním).“ Uvedené potvrdil v napádanom rozhodnutí krajský súd.

5.2. Žalovaný poukazuje na arbitrárne právne posúdenie veci odvolacím súdom z dôvodu, že súd sa riadne nevysporiadal s odvolacími námietkami žalovaného, ale svoje rozhodnutie odôvodnil len vágne, a to tak, že prevažne zopakoval predchádzajúce rozhodnutie vo veci. Zmätočný a nepresvedčivý rozsudok krajského súdu, v ktorom sa súd nevysporiadal, resp. nedostatočne a nezrozumiteľne vysporiadal s argumentáciou a odvolacími dôvodmi žalovaného zakladá jeho arbitrárnosť aj z dôvodu, že takéto rozhodnutie je nepreskúmateľné.

5.3. Žalovaný poukazuje na skutočnosť, že prvoinštančný súd sa nevysporiadal s argumentmi žalovaného o tom, že žalobca si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo Zmluvy o výkone správy neplnil riadne a v súlade so zákonom. Žalobca odmietal upratovať spoločné priestory domu, ktoré boli na poschodí, z ktorého mal žalovaný prístup do svojich priestorov, čím vyslovene diskriminoval žalovaného.

5.4. Prvoinštančný súd sa nezaoberal otázkou, (i) či žalobca služby deklarované v Zmluve o výkone správy skutočne riadne poskytol, (ii) či bola predložená žalobcom „Správa o činnosti správcu“, a či obsahovala náležitosti ustanovené § 8a ods. 2 ZVbNP, (iii) či správa o činnosti správcu podľa ZVbNP bola žalovanému skutočne doručená a v neposlednom rade (iv) prečo žalobca nijakým spôsobom nereagoval na písomnú žiadosť žalovaného o predloženie vyúčtovania skutočných nákladov a podkladov k použitiu prostriedkov fondu prevádzky, údržby a opráv, ktoré každoročne žalovaný žalobcovi preukázateľne doručoval. Nie je možné akceptovať rozhodnutie súdu, v ktorom súd bez odôvodnenia skonštatuje, že žalobca má nárok na úhradu za služby, ktoré neposkytol v súlade so Zmluvou o výkone správy a právnymi predpismi.

5.5. Súd sa s porušením zákonných povinností zo strany právneho predchodcu žalovaného nevysporiadal a ani na uvedené skutočnosti neprihliadal aj napriek tomu, že má povinnosť skúmať porušenie zákonných povinností správcu ex offio vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy. Odvolací súd ex offio nebral do úvahy práva žalovaného ako spotrebiteľa a nekalú povahu nároku žalobcu na odmenu za správu, ktorú riadne nevykonával a v predmetnom konaní aplikoval len Zákon o vlastníctve bytov a ignoroval aplikáciu zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“).

5.6. Nie je možné sa stotožniť s názorom okresného a odvolacieho súdu, že dodávateľ služby, ktorý je účastníkom právneho vzťahu na jednej strane a spotrebiteľ zmluvného vzťahu na strane druhej, má povinnosť plniť záväzky zo zmluvy aj v prípade, ak dodávateľ si svoje záväzky riadne neplní. Nepochybné je, že okresný súd, ani súd odvolací sa nezaoberal predmetnou otázkou, či skutočne žalobca poskytol služby, ktoré deklaroval v Zmluve o výkone správy, aj napriek predloženým dôkazom žalovaného v odôvodnení prisvedčil, že žalobca má nárok na plnenie za služby, ktoré riadne neposkytol, čo je v rozpore s § 53 ods. 4 písm. v) OZ. Žalovaný má za to, že okresný súd a následne odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva, a to v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd ani súd prvej inštancie nebral do úvahy ochranu žalovaného ako spotrebiteľa, pričom mal ex offio skúmať nekalosť nároku žalobcu na odmenu za správu, ktorú riadne neposkytol. Súd prvej inštancie, ani súd odvolací sa nevysporiadali s obsahom podaní žalovaného a jeho argumentáciou náležitým spôsobom a opomenuli rozhodnú právnu úpravu.

5.7. Z odôvodnenia rozsudkov súdov nižšej inštancie nie je zrejmé, prečo súdy vylúčili aplikovanie spotrebiteľského charakteru zmluvy v predmetnom konaní v rozpore s platnou judikatúrou, keď zhodne skonštatovali, že zmluva o výkone správy nie je spotrebiteľskou zmluvou, resp. charakter spotrebiteľskej zmluvy nie je možné aplikovať v predmetnom konaní. Uvedené konštatovania vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia z dôvodu, že sa rozchádzajú s relevantnou právnou úpravou a judikatúrou, pričom dovolaťel poukázal na rozhodnutie sp. zn. 6Cdo/98/2017.

5.8. Je nesporné, že nároky zo zmluvy o správe bytov a nebytových priestorov sa riadia Občianskym zákonníkom, a to najmä v dôsledku aplikovania ustanovení o právach spotrebiteľa. Z toho dôvodu je absolútne neprijateľné, aby súd priznal žalobcovi úroky z omeškania počítané podľa noriem obchodného práva.

5.9. Porušenie práva na spravodlivý proces podľa žalovaného zakladá odôvodnenie rozsudku krajského súdu, podľa ktorého spotrebiteľský charakter zmluvy nemožno aplikovať v predmetnom spore, tieto závery však vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia, a to najmä s poukazom na vyššie uvedenú vnútroštátnu judikatúru. Žalovaný poukazuje na skutočnosť, že ak sa najvyšší súd v obdobných konaniach zaoberal otázkou, či sa aj na zmluvy o výkone správy, ktoré boli uzavreté medzi správcovsou spoločnosťou a právnickou osobou uplatnia pravidlá na ochranu spotrebiteľa, je to otázkou podstatnou pre konanie a rozhodujúcou pre meritórne rozhodnutie sporu. V prípade, ak by v obdobných konaniach nebola otázka spotrebiteľského vzťahu podstatná pre rozhodnutie, najvyšší súd by sa takouto otázkou nezaoberal.

5.10. Žalovaný má za to, že na požiadavku ochrany spotrebiteľa musí súd prihliadať v snahe zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov, preto je potrebné aplikovať ZFEÚ, Smernicu o ochrane spotrebiteľa lex specialis k vnútroštátnym právnym normám, pretože nejde o normy rovnakej právnej sily. Žalovaný poukazuje na to, že na predmetné konanie, ktorej účastníkom je žalovaný ako spotrebiteľ, je potrebné na základe práva EÚ a práva vnútroštátneho prednostne aplikovať každé ustanovenie, ktoré je pre spotrebiteľa priaznivejšie. Povinnosťou súdu je preto osobitne posúdiť výhodnosť, resp. nevýhodnosť každého jednotlivého ustanovenia, ktoré sa má na právny vzťah založený spotrebiteľskou zmluvou aplikovať. Odvolací súd však formálne rozhodol bez preskúmania možného priaznivejšieho výkladu a aplikácie Zákona o ochrane spotrebiteľa.

5.11. Prísny formalistickým prístupom a postupom odvolacieho súdu, keď len formálne s odkazom na vecnú správnosť rozsudku OS BA I bez zistenia a posúdenia všetkých okolností prípadu, zohľadnenia špecifickosti a výnimočnosti prípadu a odvolacích dôvodov uvedených žalovaným, došlo k mareniu možnosti žalovaného konať pred súdom v medziach platného právneho poriadku a k zmareniu možnosti uplatňovať pred súdom všetky procesné práva žalovaného, čo je v rozpore s platnou judikatúrou.

5.12. Dovolateľ žiadal, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a zaviazal žalobcu na náhradu trov dovolacieho konania.

6. Žalobca v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedol, že dovolanie bolo podané oneskorene. Navrhol, aby najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. a) alebo c), d) CSP, ak by neboli dôvody na odmietnutie, tak navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol ako nedôvodné a zároveň rozhodol, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP, ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného nie je dôvodné.

8. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

9. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 CSP (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 CSP (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

11. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania o. i. aj z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11.1. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP je a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane,

aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11.2. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

11.3. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

12. Žalovaný v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP v dovolaní namietať zmätočný a nepresvedčivý rozsudok krajského súdu, v ktorom sa súd nevysporiadal, resp. nedostatočne a nezrozumiteľne vysporiadal s argumentáciou a odvolacími dôvodmi žalovaného, čo zakladá jeho arbitrárnosť aj z dôvodu, že takéto rozhodnutie je nepreskúmateľné. Podľa dovolacieho súdu ide o námietku nedostatočného odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu.

13. K námietke nedostatočného odôvodnenia (nepreskúmateľnosti) rozsudku odvolacieho súdu považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), aj z rozhodnutí ústavného súdu vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový (skutočný) stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nepopierajú zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, nie sú svojvoľné (arbitrarne), neudržateľné ani prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov.

13.1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať aj v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom rámci, ktorý predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11).

13.2. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254 - B, str. 49, § 30). Inak povedané judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument účastníka konania, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

14. Vychádzajúc z vyššie uvedeného dovolací súd k námietke nedostatočného odôvodnenia (nepreskúmateľnosti), či arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, môže len konštatovať, že v posudzovanom spore obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

14.1. Z obsahu odôvodnenia preskúmaného rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP stotožniac sa s dôvodmi rozsudku súdu prvej inštancie vrátane správnych skutkových a právnych záverov, na ktoré aj odkázal v zmysle § 387 ods. 2 CSP (pozri odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu). Odvolací súd svoje rozhodnutie nezaložil v porovnaní so súdom prvej inštancie na žiadnych iných, či nových skutkových a právnych záveroch (uvedené dovolať ani netvrdil).

14.2. Keďže odvolací súd sa s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie stotožnil, treba jeho dôvody posudzovať v kontexte s dôvodmi uvedenými v potvrdzovanom rozsudku okresného súdu, s ktorým vytvára organickú (kompletizujúcu) jednotu, keďže prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

14.3. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry, obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, vykazuje logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania a nemožno ho považovať za neodôvodnené. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces. Odvolací súd svoje potvrdzujúce rozhodnutie odôvodnil úvahami, ktoré sú zrozumiteľné, konzistentné a spätne preskúmateľné.

14.3.1. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd podrobne zdôvodnil, prečo potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch, a to vo výroku II., ktorým okresný súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 626,60 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške a zo súm uvedených v tomto výroku, a tak čiastočne vyhovel žalobe žalobcu domáhajúceho sa platieb vyplývajúcich zo zmluvy za výkon správy bytových a nebytových priestorov, na základe ktorej sa väčšina vlastníkov bytov a nebytových priestorov dohodla na povinnosti platiť mesačne preddavkové platby za služby a prípadné nedoplatky za služby. Vo výroku III., ktorým okresný súd rozhodol o trovách konania vo väzbe na úspech žalobcu v konaní a výroku IV., ktorým súd zamietol vzájomnú žalobu žalovaného (pre nepreukázanie naliehavého právneho záujmu na určení, že spoločnosť ETP Management budov, s. r. o. nemá voči spoločnosti PARILAN DRUŽSTVO právo na zaplatenie sumy 626,60 Eur vrátane úrokov z omeškania, v súvislosti s odmenou za správu bytu č. X) domáhajúceho sa „de facto“ vyriešiť (určiť), či nárok uplatnený žalobcom je dôvodný alebo nie, duplikujúc tak právnu otázku, ktorá je predmetom tohto sporu od začiatku.

14.3.2. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení, a prečo rozhodnutie okresného súdu považuje za vecne správne, keď sa stotožnil so záverom okresného súdu, že správcom v rozhodnom čase nadobudnutia vlastníctva bytu žalovaným, resp. právnym predchodcom, mohol byť iba jeden správca s tým, že žalovaný ako nadobúdateľ bytu prevodom vlastníckeho práva (zmluvou) je zaviazaný z právnych úkonov týkajúcich domu, spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, príslušenstva a pozemku vykonaných pred prevodom a zároveň na neho prešli práva a povinnosti z existujúcej platnej zmluvy o výkone správy na daný bytový dom, a teda je povinný (§ 10 zák. č. 182/1993 Z. z.) uhrádzať finančné prostriedky do fondu prevádzky, údržby a opráv a úhrady za plnenia, ako aj odmenu správcu, príp. ďalšie zmluvné nároky a príslušenstvo pohľadávky na základe zmluvy a zákona. K čomu na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd doplnil aj ďalšie dôvody, najmä v reakcii a za účelom vysporiadania sa s podstatnými odvolacími námietkami žalovaného. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (body 15. až 39.) v kompletizujúcej jednote s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie (body 15. až 25.) nevyplýva nedostatočnosť, nezrozumiteľnosť, či arbitrárnosť a

nepresvedčivosť, ani absencia o podstatných skutkových a právnych záveroch, či taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

15. Konkrétne pokiaľ dovolateľ namietal nedostatok odôvodnenia ohľadom ne/spotrebiteľského charakteru zmluvy o výkone správy, resp. súdy nižšej inštancie neozrejmili (neodôvodnili) vylúčenie aplikovania spotrebiteľského charakteru tejto zmluvy, ktorej argumentácii v rámci dovolania venoval značný priestor (viď body 5.5. až 5.10. tohto rozhodnutia), na uvedené námietky reagoval aj odvolací súd v bode 32. a 33. svojho rozhodnutia: „Podľa názoru odvolacieho súdu posúdenie Zmluvy ako spotrebiteľskej alebo „nespotrebiteľskej“ nie je rozhodujúce na meritórne posúdenie tohto sporu, keďže žalovaný je viazaný Zmluvou v zmysle Zákona (§ 8a, § 9 Zákona), t. j. prednostne sa aplikuje špeciálna právna úprava viazanosti Zmluvou ako zákonný dôsledok nadobudnutia vlastníckeho práva k bytu prevodom, keďže na nového vlastníka bytu alebo nebytového priestoru v dome prechádzajú práva a povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o výkone správy (konkrétneho bytového domu), čiže nejedná sa o individuálne dojednávanie zmluvy vo vzťahu ku konkrétnemu novému vlastníkovi, a to aj z toho dôvodu, že znenie Zmluvy a jej zmeny sa prijímajú na väčšinovom princípe. Na doplnenie odvolací súd uvádza, že žalovaný je právnickou osobou (aj MONAQ Group, s. r. o. ako nadobúdateľ bol právnickou osobou), nie fyzickou osobou a rozhodnutia NS SR sp. zn. 4Cdo/6/2019 a 4Cdo/5/2019 z 26. 02. 2020, na ktoré poukazuje, sa týkajú žalovaného fyzickej osoby a za iné obdobie vlastníctva nehnuteľnosti, teda spotrebiteľský charakter Zmluvy analogicky nemožno aplikovať v tomto spore.“ Pričom na námietky dovolateľa reagoval už aj okresný súd, ktorého rozhodnutie tvorí s potvrdzujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu kompletizujúcu jednotu, konkrétne v bode 18. odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu, keď uviedol: „Ďalej žalovaný poukazuje na to, že zmluva o výkone správy je spotrebiteľskou zmluvou a právny predchodca žalovaného k nej ako spotrebiteľ nikdy nepristúpil. Zmluva o výkone správy nie je spotrebiteľskou zmluvou, pretože žalovaný mohol ovplyvniť jej obsah prostriedkami vyplývajúcimi zo zákona č. 182/1993 Z. z. (napr. iniciovanie zmeny správcu na schôdzi vlastníkov bytových a nebytových priestorov väčšinovým hlasovaním). Ak by Zmluva o výkone správy žalovaného aj nezaväzovala, ten by sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil, keďže prijal od žalobcu služby (dodávka energií a pod.), za ktoré nezaplatil (odmenu správcu). Platby do fondu opráv hradia vlastníci bytov a nebytových priestorov a používajú sa v prospech všetkých vlastníkov, teda aj žalovaného.“ V rozpore s uvedeným potom vyznieva námietka dovolateľa o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu.

16. K námietkam dovolateľa v súvislosti s ne/poskytnutými službami, resp. nie riadnym plnením od žalobcu (viď bod 5.3. a 5.4. tohto rozhodnutia), neprihliadnutím na osobu žalovaného ako na spotrebiteľa ex offio (viď bod 5.5. tohto rozhodnutia), neplnením záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy žalobcom ako dodávateľom riadne, resp. neposkytnutím služieb riadne (viď bod 5.6. tohto rozhodnutia), priznaní žalobcovi úrokov z omeškania počítaných podľa noriem obchodného práva (viď bod 5.8. tohto rozhodnutia), ne/aplikovaniu ZFEÚ, Smernice o ochrane spotrebiteľa (viď bod 5.10. tohto rozhodnutia), dovolací súd poznamenáva, že z obsahu odvolania takto žalovaným formulované odvolacie námietky nevyplývajú, žalovaný prezentuje túto argumentáciu prvýkrát až v dovolaní aj napriek tomu, že bol zastúpený advokátom v konaní.

16.1. Z princípu racionálneho, efektívneho a inštančného súdneho konania o dovolaní vyplýva, že dovolateľ musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky dovolacie návrhy už v odvolacom konaní. Úlohou odvolacieho súdu je potom posúdiť, či tieto argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal a zaujal k nim správny právny záver. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych opravných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, teda vecne (argumentačne), čo znamená, že dovolateľ môže v mimoriadnom opravnom prostriedku (úspešne) argumentovať len takými dôvodmi, ktoré namietal už v rámci riadneho opravného prostriedku, a ktoré boli meritórne posudzované odvolacím súdom v jeho neprospech (R 73/2019).

16.2. Ak potom žalovaný predmetné dovolacie námietky neuplatnil v odvolacom konaní v rámci ochrany svojich práv, nemôže ich dovolací súd posudzovať pre nedostatok svojej právomoci (§ 419 CSP a contrario), lebo inak by fakticky preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie, prípadne jeho procesný postup v konaní namiesto odvolacieho súdu, ktorý však na to nedostal príležitosť (obdobne tiež sp. zn. 7Cdo/161/2019, 4Cdo/122/2020, 4Cdo/40/2019, 8Cdo/140/2018, 8Cdo/157/2018). Preto dovolací súd

na uvedené námietky žalovaného v súvislosti s vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP neprihliadol.

17. Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, správnosť právnych záverov (námietka dovolateľa v bode 5.1. tohto rozhodnutia, nesprávne právne posúdenie veci nezohľadnením spotrebiteľského charakteru zmluvy o výkone správy), ku ktorým oba sudy nižšej inštancie dospeli, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie sporu túto vadu zmätočnosti nezakladá (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017), tento právny záver považuje i ústavný súd za akceptovateľný (I. ÚS 61/2019). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne, nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (I. ÚS 188/06).

18. Dovolateľ tiež v dovolaní v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP namietal, že nie je zrejmé, prečo sudy vylúčili aplikovanie spotrebiteľského charakteru zmluvy v predmetnom konaní v rozpore s platnou judikatúrou, pričom poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/98/2017 (viď bod 5.7. tohto rozhodnutia). Pokiaľ dovolateľ mienil uvedenou argumentáciou namietat nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, keď odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie v súlade s § 393 ods. 3 CSP, dovolací súd pripomína záväznú obsahovú štruktúru odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu a jeho kvalitatívne požiadavky v zmysle § 393 ods. 2 a 3 CSP (§ 220 ods. 2 a 3 CSP, štruktúra odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie), súčasťou ktorých je aj povinnosť odvolacieho súdu podľa § 393 ods. 3 CSP (aj súdu prvej inštancie podľa § 220 ods. 3 CSP) v prípade odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dôkladne odôvodniť tento odklon, čo nie je daný prípad. K čomu dovolací súd zdôrazňuje, že tretí odsek § 393 CSP výslovne nevyžaduje dôkladné odôvodnenie odklonu, ktorý sa netýka ustálenej rozhodovacej praxe.

18.1. Aj pre rozhodovanie odvolacieho súdu platí, že iba rozhodovanie v súlade s ustálenou súdnou praxou je úplným naplnením požiadavky spravodlivého procesu a princípu právnej istoty vyjadrenej v čl. 2 ods. 2 základných princípov CSP. Súčasťou právnej istoty je zachovávanie zásady predvídateľnosti súdnych konaní, ktorá by sa mala prejavovať tak, že sudy budú rozhodovať v porovnateľných prípadoch obdobne, čím sa má vytvoriť aj ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít (čl. 2 ods. 2 a 3 základných princípov CSP). Ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali (uznesenie najvyššieho súdu zo 6. marca 2017 sp. zn. 3Cdo/6/2017). Hoci z rozhodovacej praxe najvyššieho súdu doteraz nevyplyva, koľko nepublikovaných rozhodnutí už predstavuje ustálenú súdnu prax, podľa ústavného súdu dve rozhodnutia nestačia (I. ÚS 115/2020).

18.2. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba podľa najvyššieho súdu zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných ŠEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 (R 71/2018).

18.3. Žalovaným označené rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/98/2017 netvorí podľa vyššie opísaných kritérií ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, pretože nebolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky a ide len o jedno rozhodnutie. Navyše v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/98/2017 sa najvyšší súd zaoberal žalobou žalobcu o vypratanie nebytového priestoru (trafostanice) užívaného žalovaným z časti titulom zákonného vecného bremena a z časti titulom nájomného vzťahu, ktorý nájomný vzťah skončil, pričom v rozhodnutí nie je ani zmienka o spotrebiteľskom charaktere zmluvy. Uvedené rozhodnutie je tak pre posudzovaný spor o žalobe žalobcu o zaplatenie žalovanej sumy titulom poskytovania služieb spojených s výkonom správy bytov a

nebytových priestorov, irelevantné, nakoľko sa týka rozdielnej skutkovej, aj právnej situácie. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 3 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces.

19. Z dôvodov vyššie uvedených dovolací súd môže len konštatovať, že dovolanie žalovaného namietajúceho vadu podľa § 420 písm. f) CSP spočívajúcu v nedostatočnom odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu je síce prípustné, ale nie je dôvodné, pretože táto vada dovolacím súdom zistená nebola.

20. Žalovaný prípustnosť svojho dovolania opieral aj o nesprávne právne posúdenie sporu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

21. Žalovaný podaným dovolaním napadol rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie okresného súdu vo výroku II., ktorým žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 626,60 Eur spolu s úrokom z omeškania špecifikovaným vo výroku II. tohto rozhodnutia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku III., ktorým žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. O výške trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku vo veci samej; vo výroku IV., ktorým súd vzájomnú žalobu žalovaného zamietol. K čomu dovolací súd uvádza nasledovné:

21.1. Podľa § 422 ods. 1 CSP (ktoré je vo vzťahu k § 421 ods. 1 CSP ustanovením *lex specialis*) dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy, na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmena a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

21.2. Citované ustanovenie § 422 ods. 1 CSP obmedzuje prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci tzv. majetkovým cenom (*ratione valoris*). Limituje prípustnosť dovolania určením výšky sumy, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu, pričom túto výšku viaže na desaťnásobok minimálnej mzdy vo všetkých sporoch, ktorých predmetom je peňažné plnenie. Výnimku predstavujú spory s ochranou slabšej strany, keď vychádzajúc z koncepcie zvýšenej ochrany týchto definovaných subjektov, je majetkový cenový znížený na dvojnásobok minimálnej mzdy, aby v týchto sporoch bola ponechaná možnosť dovolacieho prieskumu i pri nižších sumách plnenia. To znamená, že pokiaľ je dovolaním napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu o peňažnom plnení, je dovolací prieskum pre nesprávne právne posúdenie veci možný, len ak peňažné plnenie prevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, resp. v sporoch s ochranou slabšej strany dvojnásobok minimálnej mzdy. V prípade príslušenstva pohľadávky sa prípustnosť dovolania odvíja od rovnakých limitov, ako pri istine.

21.3. V danom prípade žalovaný podal dovolanie proti výroku krajského súdu, ktorým potvrdil výrok okresného súdu, ktorým zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 626,60 Eur s príslušenstvom. Žaloba bola žalobcom podaná na súde prvej inštancie dňa 9. októbra 2013. Výška minimálnej mzdy v roku 2021 bola ustanovená Nariadením vlády SR č. 326/2012 Z. z. sumou 337,70 Eur; a desaťnásobok tejto sumy je 3.377 Eur (dvojnásobok je 675 Eur). Rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, a ktoré je napadnuté dovolaním sa týka peňažného plnenia vo výške 626,60 Eur neprevyšujúce zákonom stanovenú hranicu majetkového cenu obmedzujúceho prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP pri peňažnom plnení (*ratione valoris*), preto je prípustnosť dovolania žalovaného v zmysle § 422 ods. 1 písm. a) a b) CSP vylúčená.

22. Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovaného je v danom prípade vylúčená § 422 ods. 1 písm. a) a b) CSP, dovolací súd ani neskúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP). Vzhľadom na procesnú neprípustnosť dovolania žalovaného, nepristúpil dovolací súd ani k posúdeniu, či napádaný výrok rozsudku spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

23. Najvyšší súd uzavrel, že na podklade dovolania žalovaného, ktorého prípustnosť je vylúčená podľa §

422 ods. 1 písm. a) a b) CSP, nemožno uskutočniť meritórny dovolací prieskum v časti jeho dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, preto dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

24. Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovaného ohľadom namietanej vady podľa § 420 písm. f) CSP je síce prípustné, ale nie je dôvodné, a ohľadom namietajúceho nesprávneho právneho posúdenia sporu v zmysle § 421 ods. 1 písm. c) CSP je neprípustné. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie ako celok zamietol (§ 448 CSP).

25. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP), avšak v danej veci dodáva, že v dovolacom konaní žalobca bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.